

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: V. T. L.
pobytem v ZZC Balková 1, 331 65 Tis u Blatna,
zastoupen Mgr. Markem Eichlerem, advokátem,
sídlem Nekázanka 888/20, Praha 1

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, IČ 00007064,
sídlem Nad Štolou 3, pošt. schr. 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 6. 2025 č. j. OAM-538/BA-BA01-HA06-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.
Napadené rozhodnutí

1. Žalobou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 6. 2025 č. j. OAM-538/BA-BA01-HA06-2025 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo rozhodnuto ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany se podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o azylu*“), zamítá jako zjevně nedůvodná.

II. Žaloba

2. V žalobě nejprve žalobce uvedl, že žalovaný pochybil, jestliže shledal žádost jako zjevně nedůvodnou. Žalobce uvedl, že má obavy ze strany věřitelů, u kterých si udělal velký dluh, aby přicestoval do Evropy. Žalobce se bojí o svůj život, neboť věřitelé vyhrožovali i jeho rodičům, které navštívili osobně. Nebylo tedy na místě shledat žádost jako zjevně nedůvodnou, jelikož měl žalobce obavy z pronásledování věřiteli a ze způsobení vážné újmy na zdraví či životě. Správní orgán se odchýlil od své praxe, kdy i v případě jiných žadatelů o azyl, kteří uváděli převážně za azylové důvody obavy z návratu z důvodu dluhů ve Vietnamu, tak došlo k posouzení žádosti a případně k zamítnutí pro nedůvodnost, nikoliv pro zjevnou nedůvodnost. Tím, že správní orgán žalobu zamítl pro zjevnou nedůvodnost, zkrátil práva žalobce v tom, že neposuzoval žádost žalobce, zda splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b.
3. Podle žalobce správní orgán vůbec nezohlednil vůbec nemožnost splácení dluhů jako důvod, který by bylo možné podřadit i pod § 14a zákona o azylu, jelikož vážnou újmu lze spatřovat částečně i v tom, že věřitelé mohou pronásledovat žalobce z důvodu nesplácení dluhů a může být ohrožen na životě. Zjevná nedůvodnost musí být zřejmá již od počátku, kdy není možné ani žádný z údajů možné zvážit jako možnost pro posouzení azylu a doplňkové ochrany. V případě žalobce to tak nebylo, neboť bylo na místě posoudit dopady do života žalobce ve vztahu k možnosti návratu do vlasti a důsledkům s tím spojeným. Žádost může být zamítnuta jako zjevně nedůvodná jen tehdy, podaří-li se správnímu orgánu i ve zkrácené lhůtě třiceti dnů shromáždit tolik potřebných informací, kolik je jich třeba k tomuto procesnímu úkonu.
4. Podle žalobce pro posuzování zjevné nedůvodnosti dle § 16 odst. 1 písm. a) a c) je zásadní a zároveň problematické slovo „pouze“. Je tak otázkou, zda žadatel musí uvádět výlučně ekonomické důvody a žádné jiné anebo musí z pohovoru vyplynout, že jediným motivem žádosti je nepříznivá ekonomická situace, přičemž jiné důvody, které cizinec popisuje, jsou nevěrohodné nebo nerelevantní. První podmínkou je hrozící vyhoštění, vydání nebo předání k trestnímu stíhání do ciziny. Nejenom z gramatického výkladu lze dovodit, že podmínka je splněna okamžikem hrozícího vyhoštění, vydání či předání a není vázána na existenci autoritativního rozhodnutí. Dále je pak nutno zkoumat, zda žadatel mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany „dříve“; a nakonec, zda je z postupu žadatele patrné, že žádost o mezinárodní ochranu podal „pouze“ s cílem vyhnout se tomuto hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání k trestnímu stíhání do ciziny. Lze připomenout, že i v případě, kdy správní orgán

dospěje k závěru, že byly splněny všechny tři podmínky, nemůže rezignovat na svou povinnost zkoumat, zda žadateli nehrozí při návratu do země původu závažná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Předmětem posuzování kasačního soudu byl v popisovaném případě sice § 16 odst. 2, avšak závěry zde vyslovené je třeba vztáhnout i na § 16 odst. 1 písm. a) a c) zákona o azylu. Správní orgán musí proto velmi pečlivě uvážit, v jakém typu řízení žádost posoudí. Nelze totiž opomenout situace, kdy tíživá ekonomická situace projevující se např. v nemožnosti získat práci v zemi původu může být podřaditelná pod § 12 odst. 2 zákona o azylu. V takovém případě je pak třeba žádost posoudit v klasickém nezkráceném řízení. Rozhodne-li se pro postup dle § 16, je přinejmenším vhodné, aby se alespoň v minimálním rozsahu zmínil o konkrétních důvodech, jež stěžovatel sdělil v žádosti a pohovoru. Žadatel by měl být s žádostí úspěšný, pokud bude prokázána přímá souvislost mezi pronásledováním a jeho ekonomickou úrovní. Obdobné lze uvést i k § 16 odst. 2 zákona. I pokud žadateli hrozí vyhoštění či vydání, avšak přesvědčivým způsobem uvádí, že mu v zemi původu hrozí pronásledování z azylově relevantních důvodů nebo skutečné nebezpečí vážné újmy, je správní orgán povinen se zabývat i jeho tvrzeními ve smyslu § 12 a § 14a a nikoliv dle § 16 zákona o azylu. Za situace, kdy rozhodnutí nebylo vydáno v třiceti dnech, ale ve lhůtě delší, tak měla být žádost posouzena meritorně, nikoliv jako zjevně nedůvodná.

III.

Vyjádření žalovaného

5. Ve vyjádření k žalobě žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl, s tím, že Žalobce z vlasti neodešel ze strachu z věřitelů a zároveň správní orgán nesouhlasí s žalobním narativem, totiž že v případě návratu do země původu by žalobce mohl čelit azylově relevantním hrozbám. Žalobce správnímu orgánu doslovně sdělil, že pokud by bylo potřeba, policie mu v zemi původu poskytne pomoc. Žalovaný musí rovněž zdůraznit, že veškeré „obavy“ žalobce z věřitelů jsou v tuto chvíli pouze v rovině hypotéz a dohadů. Nynější žalobní tvrzení jsou tak podle názoru žalovaného účelové, a navíc jsou v přímém rozporu s výpovědí žalobce. Žalobce svou žádost o udělení mezinárodní ochrany podpořil ekonomickými důvody a neuvedl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by měl být v případě návratu do země původu vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a téhož zákona. Žalobce správnímu orgánu sdělil, že v případně nutnosti mu pomůže policie.

IV.

Posouzení věci soudem

6. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).
7. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).

V.

Rozhodnutí soudu

8. Žaloba není důvodná.
9. Dle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu, se žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a, a zároveň uvádí pouze ekonomické důvody.
10. Podle § 16 odst. 3 věta první zákona o azylu, jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b.
11. Dle § 12 zákona o azylu azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
12. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle odst. 2 citovaného ustanovení se za vážnou újmu považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
13. Soud nejprve upozorňuje, že pokud jde o břemeno tvrzení v řízení o mezinárodní ochranu, to stíhá žadatele o ni. Po žalovaném se požaduje, aby vhodně kladenými otázkami zjistil, zda jsou žadatelem tvrzené skutečnosti relevantní pro udělení azylu či doplňkové ochrany a tvrzení žadatele podle toho posoudit (viz rozsudek NSS ze dne 19. 8. 2005, čj. 4 Azs 467/2004-89). Pokud jde o břemeno důkazní, to je výrazněji rozloženo mezi žadatele o mezinárodní ochranu a žalovaného. Prokazovat jednotlivá fakta je primárně povinen žadatel, nicméně správní orgán je současně povinen zajistit k dané žádosti o mezinárodní ochranu maximální možné množství důkazů, a to jak těch, které vyvracejí tvrzení žadatele, tak těch, co je podporují.

14. K žalobním námitkám žalobce v žalobě soud uvádí, že stěžejní námitkou žalobce brojil proti závěru žalovaného, že v souvislosti s provedeným pohovorem žalobce uvedl pouze ekonomické důvody pro účely podání žádosti o mezinárodní ochranu, což dle něho žalovaný neposoudil správně. Žalobce uvedl, že má obavy ze strany věřitelů, u kterých si udělal velký dluh, aby přicestoval do Evropy. Žalobce se bojí o svůj život, neboť věřitelé vyhrožovali i jeho rodičům, které navštívili osobně. Nebylo tedy podle žalobce na místě shledat žádost jako zjevně nedůvodnou, jelikož měl žalobce obavy z pronásledování věřiteli a ze způsobení vážné újmy na zdraví či životě. Správní orgán se odchýlil od své praxe, kdy i v případě jiných žadatelů o azyl, kteří uváděli převážně za azylové důvody obavy z návratu z důvodu dluhů ve Vietnamu, tak došlo k posouzení žádosti a případně k zamítnutí pro nedůvodnost, nikoliv pro zjevnou nedůvodnost. Tím, že správní orgán žalobu zamítl pro zjevnou nedůvodnost, měl zkrátit práva žalobce v tom, že neposuzoval žádost žalobce, zda splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo, a to zejména, doplňkové ochrany podle § 14b.
15. Soud z obsahu správního spisu zjistil, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu dne 12. 5. 2025 poté, co byl dle § 124b odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zajištěn za účelem vycestování. Dne 12. 5. 2025 podal žalobce žádost o mezinárodní ochranu. V rámci Poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 21. 5. 2025 za důvod žádosti označil žalobce skutečnost, že si na cestu do Evropy musel půjčit hodně peněz, jak z banky, tak i načerno s vysokým úrokem. Doufá, že v ČR vydělá peníze na zaplacení tohoto dluhu.
16. V pohovoru dne 22. 5. 2025 žalobce uvedl, že Vietnam opustil 20. 6. 2024, protože měl vízum do Maďarska. Opustil Vietnam z důvodu, že chtěl pracovat v Evropě a vydělat si více peněz. Ve vlasti neměl žádné problémy se státními orgány. Má ve Vietnamu velký dluh, pokud by se tam vrátil, tento dluh musí vrátit, a kdyby ne, byl by ohrožen. Lidé, kteří mu půjčili peníze, mu budou ubližovat. Když byl v Maďarsku a neposílal domů peníze, už u nich doma byli a vyhrožovali jeho rodičům tak, že na ně byl vyvíjen ústně nátlak. Podle žalobce nebyl prozatím důvod hlásit to policii. Pokud by se situace zhoršila, na policii by to hlásil a věří určitě, že by mu policie pomohla zajistit bezpečnost. Pokud by nebyl zajištěn, žádost o mezinárodní ochranu by nepodal, přestože ví, že je tu nelegálně.
17. Z těchto údajů dle názoru soudu zcela jednoznačně vyplývá, že žalobce uváděl, že Vietnam opustil z ekonomických důvodů s úmyslem najít si na území Evropské Unie lépe placenou práci. Dále z pohovoru se žalobcem vyplývá i úmysl žalobce legalizovat pobyt na území České republiky, neboť výslovně potvrdil, že by žádost o mezinárodní ochranu nepodával, kdyby nebyl zajištěn, a to přesto, že si je vědom svého nelegálního pobytu. Z tvrzení žalobce plyne, že na území Maďarska měl udělené vízum, po skončení jeho platnosti se žalobce přesunul do České republiky. Žalobce na přímou otázku, z jakého důvodu přicestoval do České republiky, odpověděl jak do poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu, tak i v rámci pohovoru, že z Vietnamu odešel z důvodu, že chtěl pracovat v Evropě a vydělat si

zde peníze na splacení dluhů, které si vytvořil za účelem právě vycestování do Evropy s cílem zde pracovat a vydělat si peníze.

18. Naopak na přímé dotazy správního orgánu v rámci pohovoru žalobce potvrdil, že pokud by se cítil ve vlasti ohrožen ze strany svých věřitelů, je přesvědčen, že by se mohl obrátit na policii, která by mu zajistila bezpečnost. Z tohoto vyjádření dle názoru soudu jednoznačně vyplývá, že žalobce žádné skutečné a konkrétní obavy z věřitelů v zemi původu nepociťuje, naopak se domnívá a spoléhá se na to, že by mu v případě potřeby vietnamské orgány poskytly odpovídající pomoc.
19. Žalobce tímto dle názoru soudu požádal o mezinárodní ochranu kvůli legalizaci pobytu na území ČR a proto, aby tady mohl pracovat a vydělat peníze na zaplacení dluhů. Ze správního spisu má soud za prokázané, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu na území ČR proto, že v ČR chce pracovat a vydělávat, aby mohl splatit dluh ve Vietnamu.
20. Dle názoru soudu za této situace ob stojí odůvodnění napadeného rozhodnutí, které vychází ze žalovaným opatřených informací o zemi původu: Konkrétně žalovaný vycházel z Informace OAMP, Bezpečnostní a politická situace v zemi Vietnam, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv ze dne 4. června 2024, a dále z Informace MZV ČR ze dne 21. ledna 2025 čj. MV-602-1/OAM-2025, půjčky, úvěry a lichva, z nichž vyplývá, že Vietnam ratifikoval mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách.
21. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dále uvedl, že *„z výpovědi žalobce jasně vyplynulo, že důvodem jeho odchodu z vlasti byly pouze a jen ekonomické důvody. Samotný žalobce uvedl, že z vlasti vycestoval z důvodu svých dluhů, resp. za prací, aby své dluhy byl schopen splatit. Jiné důvody neuvedl a současně neuvedl ani žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být ve vlasti vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12, nebo že mu tam hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Vzhledem k tomu dospěl správní orgán k závěru, že žadatel podal svou žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR pouze a jen z ekonomických důvodů a zároveň neuvedl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12, nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu.“*
22. Soud považuje cit. závěr žalovaného v napadeném rozhodnutí za srozumitelný, logický a správný, proto neshledal důvodnou námitku spočívající v tvrzení, že žalovaný žádost žalobce měl posoudit standardně z hlediska splnění podmínek ust. § 12, § 13, § 14 a § 14a zákona o azylu, a že se svým rozhodnutím odchýlil od běžné praxe.
23. Soud k žalobním námitkám dále uvádí, že žalobcem uvedené skutečnosti svědčí také o tom, že žalobce se podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany jednoznačně snažil na území ČR legalizovat svůj pobyt, jelikož nedisponuje žádným jiným pobytovým povolením. Soud stejně jako žalovaný konstatuje, že skutečnost, že si žadatel správním řízením ve věci udělení mezinárodní ochrany hodlá na českém území legalizovat svůj další pobyt, nezakládá relevantní důvod udělení azylu dle ustanovení § 12 zákona o azylu.

24. Soud na tomto místě poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94 ve kterém je uvedeno: „Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na „složitost mechanismů“, které tento upravuje.“
25. Soud dále odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003-41, v jehož právní větě je uvedeno: „Povinností správního orgánu je zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, jen tehdy, jestliže žadatel o udělení azylu alespoň tvrdí, že existují důvody v tomto ustanovení uvedené. Z žádného ustanovení zákona však nelze dovodit, že by správnímu orgánu vznikla povinnost, aby sám domýšlel právně relevantní důvody pro udělení azylu žadatelem neuplatněné a posléze k těmto důvodům činil příslušná skutková zjištění. Povinnost zjistit skutečný stav věci dle ustanovení § 32 správního řádu, má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl.“
26. Soud odkazuje na výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003-41, z něhož jednoznačně vyplývá a soud se s tím ztotožňuje, že je na samotném žalobci, aby alespoň tvrdil existenci azylových důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Je zde uvedeno, že nelze po správním orgánu požadovat, aby si za žalobce domýšlel relevantní důvody pro udělení azylu. Povinnost zjistit skutečný stav věci, má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl.
27. Z uvedeného je tedy nepochybné, že ze strany žalobce došlo k naplnění obsahu výše citovaného § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu, proto žalovaný nepochybil, když žádost žalobce o mezinárodní ochranu zamítl jako zjevně nedůvodnou. Žalobce totiž žádné jiné důvody pro podání předmětné žádosti, než ekonomické, neuvedl ani ve správním řízení před vydáním napadeného rozhodnutí, ani v podané žalobě. Soud proto tuto námitku považuje za nedůvodnou.
28. Soud konstatuje, že z obsahu správního spisu nevyplývá, že by v případě žalobce došlo k tomu, aby byly splněny podmínky pro použití zmíněných § 12 a § 14a zákona o azylu výše citovaných.
29. Rovněž soud nezjistil, že by došlo ze strany žalovaného v průběhu správního řízení či při vydání rozhodnutí k pochybením způsobilým ke zrušení napadeného rozhodnutí, k nimž by musel soud přihlídnout ex offio. V této věci žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav a uvedl i správní úvahy, které ho vedly k rozhodnutí o zamítnutí předmětné žádosti jako zjevně nedůvodné.

30. Závěrem soud konstatuje, že neshledal žádný z žalobcem vytýkaných nedostatků napadeného rozhodnutí a považuje zjištěný stav věci v souladu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., soudního řádu (dále jen „s. ř.“) i s požadavky kladenými na napadené rozhodnutí dle § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 2 a 3 a § 68 odst. 3 s. ř. Stejně tak soud nezjistil pochybení správního orgánu ve vztahu k § 12 a § 14a zákona o azylu. V souvislosti s tím považuje soud napadené rozhodnutí za přezkoumatelné.
31. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (výrok I. rozsudku), když žádná z žalobních námitek nebyla shledána důvodnou, neboť žalovaný postupoval v souladu se správním řádem a zákonem o azylu, jak je zřejmé z výše uvedeného.
32. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovaný neuplatnil žádné náklady řízení, proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (výrok II. rozsudku).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.)

Plzeň 3. září 2025

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně